

Радик ХҒКИМЙҒН

КҮҢӘҢ БАЛЖЫШТАРЫ

Шағир Радик Хәкимйән (Радик Закирйән улы Хәкимйәнов) Башкортостандың Кыйғы районы Үрге Кыйғы ауылында тыуып үскән. Совет Армияһы сафында хезмәт итеп кайтҡас, Башкорт дәүләт университетын тамамлаған.

Кайза ғына эшләһә лә, Радик Хәкимйән шиғриәттән, әзәбиәттән, йыр-моңдан айырылмай. Ул шиғриәткә үз һуҡмағы, үз моңо менән килеп инде. Уның шиғырҙары күңел йылылығы, тормоштағы хәл-вақиғаларға үз карашы, үз баһаһы булыуы менән айырылып тора. Үзенә генә хас шиғри бизәктәр, сағыштырыуҙар, һүрәтләү саралары аша ул укыусылар күңеленә үтеп инә, уларҙы уйландыра, йөрәктәрҙе ярһыта.

Р.Хәкимйән Башкортостан Республикаһы һәм Рәсәй яҙыусылар союздары ағзаһы. Уның 200-ҙән артыҡ шиғырына Башкортостан һәм Татарстан композиторҙары тарафынан көй язылған.

Радик Хәкимйән биш шиғыр китабының авторы: "Таңдарыма еләм", "Ергенәмдәң йәме", "Күңелем тулҡындары", "Ғүмер ағыштары", "Уттарға керзем".

Башкортостан — тыуған илем

Башкортостан — минең тыуған илем,
Уралтауҙа тыуып үскәнмен,
Тәүге эзем шунда ярылып калған,
Саф шишмәләр һыуын эскәнмен.
Башкортостан — минең тыуған илем,
Ал таңдарҙы һиндә күргәнмен,
Еркәймдең йомартлығын татып,
Тәүге буразнамды һөргәнмен.
Күңеләмә мондар, яқты хистәр
Шул тупрактан, һыуҙан ингән ул,
Башкортостан — тиңлек, дуслыҡ иле
Быуаттарҙан шулай калған ул!
Башкортостан — күзәл гөлләмә һин,
Сәскә аһын барлык гөлдәрән,
Халкың азат, илдә муллыҡ булһын,
Нурлы булһын килер көндәрән!
Башкортостан — икмәк, "алтын" иле,
Даның китһен бөтөн донъяға.
Киләсәккә яқты өмөт бағлап,
Уралтауҙа қояш йылмая!

Бер булһа ла күр, тизәр

Кыйғыларҙы "кый" тизәр бит,
Алдан белеп тор, тизәр,
Эшкә уңған, егәрләләр,
Кыйғы, ғорур, йор, тизәр!

Безҙең яктарға — Кыйғыға
Гел йылмайып кил, тизәр,
Күрешкәндә саф күңелдән,
Куш кулыңды бир, тизәр!

Безҙең яктарға — Кыйғыға
Килһән, кунаҡ бул, тизәр,
Уттай еңгәләр янында,
Кунаҡ, тыйнаҡ бул, тизәр.
Безҙең яктарға — Кыйғыла
Дуһтарға гел "һый" тизәр,
Ғашик булһаң, кыйғас кашка,
Аҡ сәскәләр йый, тизәр,
Касан була туй?! — тизәр,

Безҙең яктарға — Кыйғыла
Вәғзә бирһән, тот, тизәр
Өйткән һүҙеңдә тормаһаң,
Әллә һин бер "шыр" тизәр.
Гел "кый" кушып һөйләшкәнгә,
Якташтарҙы "кый" тизәр.
Юкка-барға ауыз аһаң,
Телдәрәнде тый, тизәр!

Төйөгемдә — Кыйғы яғын,
Мөгжизәле ер, тизәр.
Урман, тауҙар, шишмәләрен,
Уның асыл кешеләрен,
Бер булһа ла күр, тизәр!

Ак мамыктар

Тууган якка кайтып килэм.
Кыштар еткэн айтерһең,
Ак мамыктар осоп йөрөй,
Мин — ояһыз кош өсөн!
Осоп-бейеп каршы алды,
Әллә инде таныны,
Ауыл капкаһын үткәндә
Косто тупыл мамығы!
Күптән инде күргәнем юк
Мамыктарзың тузғанын,
Байтак гүмер ситгә узған,
Эсеп юлдар тузанын!
Ерем ак юрғанын йэйгән,
Әллә йэйзәр түгелме?!
Ак мамыктар осоп йөрөй
Һиҫкәндереп күңелде...

Мин уттарға үзем керзем

Мин уттарға үзем керзем,
Йырып сығалһам ине.
Дөрләп-дөрләп яныузарға
Йәнем сызаһа ине.
Мин уттарға үзем керзем,
Карамай уңға-һулға.
Хыялдарым тартты микән
Былаурау, ауыр юлға?!
Шигыр языу еңел түгел,
Йөрәккә канһар һауа.
Үз юлымдан атлап барам,
Яралар ала-ала.
Тау-таштарзы яраһым бар,
Кәртәләрге үтәһем,
Юлдарымдың остарына
Килә барып етәһем.
Илаһи сихри донъяның
Байтак серзәрен астым.
Юлдар миңә илаһам бирзе,
Күңелдә йырзар ташты.

Гармун телдәре көмөштер...

*(Якташым, оҫта баянсы
Сибәгәт Яруллинға)*

Һыузар аға, гүмер уза,
Моң даръяларын кисеп,
Утыз йыл серле сәхнәлә
Һайралған икән һисек?!
Күпме күңелде балкытқан,
Йылытқан қояш булып,
Гармунсының саф моңдары
Йәндәргә калған тулып.
Тормош юлдарын үткәндә
Көс-дәрт биргән күптәргә.
Болотло көндә яқтыртқан,
Осорған ул күктәргә!
Гармун телдәре көмөштер,
Йәш кыззар көнләшерлек,

Гармунсының моңдарына,
Юктыр һис тиңләшерлек!
Моң ағыла, йыр ағыла,
Йөрәктәргә қағыла,
Күңелдәре тунғандарза,
Өмөт уты қабына!
...Ярһыу йәнгә йыр-моңдарһыз
Һисек йәшәмәк кәрәк?
Әгәр йыр-моңдан айырылһа,
Ярылыр кеүек йөрәк!

Ап-ак карза — кара тупрак

Ап-ак карза — кара тупрак,
Моңайып қояш бата,
Кисә бында тигез ине,
Бөгөн бер язмыш ята.
Ап-ак карза — кара тупрак,
Кара ер калкып тора,
Бөгөн бында изге бер йән,
Мәңгелек донъя қора.
Күңелдәрге өтә бит ул,
Юғалтыузар тойғоһо,
Ап-ак карза — кара тупрак,
Калғандарзың — якындарзың
Шулдыр кара қайғыһы!
Донъя фани, гүмер қысқа,
Белһәксе кәзәрзәрен.
Тормоштоң тайғак юлында
Өзмәгез бәгерзәрзе!
Һәр кем ерзә берәү генә
Ономайықсы, дуһтарым!
Бергә сакта гөрләп йәшәйек,
Моңон тыңлап қоштарзың!
... Ап-ак карза — кара тупрак,
Кара ер өйөлөп ята.
Ана тағы қояш моңһоу,
Кемдең қояшы бата?!

Ашықтырма, язмыш

Әй һин, язмыш! Ашықтырма мине,
Якты көнөм бик тиз үтмәһен,
Йәшел ерзән, зәңгәр күктәремдән
Килмәй әле, килмәй китәһем!
Бар бит әле һөйөп-һөйөләһем,
Ғазап утын күпме эсәһем,
Мөхәббәттең сихри канатында
Йондоззарға осоп китәһем.
Йәнем — сәскә! Балкып озақ йәшә,
Һалкын елдәр килеп теймәһен,
Бар бит әле минең кешеләргә
Һәфис гөлдәр бүләк итәһем.
...Алда ана ярһыу тормош қайнай,
Үтелмәгән күпме юлдарым,
Көтә мине қайғы-шатлыктарым,
Язылмаған аңы йырзарым!
Күпме әле тоззар ашайһым бар,
Тау-таштарзы ярып үтәһем,
Бар бит әле минең был донъяла
Изгелектәр әшләп китәһем!